

Dani veloga života

Izjedrili smo iz Klimna kad je malo pala bura, s novim prijateljima ponovo smo izjavili ljubav Lubenicama, penjali smo se na brda, otkvačili smo se usput na makrobiotičku spizu, supove smo iznevjerili, ali dupine nismo, a nisu ni oni nas, i nakon kruga preko Ilovika alunirali smo na Lunu otkrivajući sebe i družeći se s bližnjima i s morem...

napisao Josip Antić
snimio Mladen Ščerbe

Taj dan četrdesetak čvorova bure lakše se podnosilo na krčkom Velom vrhu (541 m) negoli u Vinodolskom kanalu

Rankov poziv na plovidbu ne odbija se ma kad došao. Taj dvadesetogodišnji jogin skriven u tijelu poslovnog četrdesetogodišnjaka plovi na poseban način i male su šanse da vam na njegovoj *Mirabai* (indijska pjesnikinja i svetica iz XVI. st. zakamuflirana u Jeanneau 29.2, jedrilicu malu stopama, ali veliku srcem i prijednim miljama) i jedna minuta prođe bez onih leptirića u želucu što ih budi bijeg od dnevne rutine.

Ovaj put u Klimnu, gdje Ranko drži brod, osvanula je ekipa ojačana Mladenom, po vokaciji *homo universalisom* koji u *Moru* gostuje kao fotoreporter, a mogao bi, da se u mladosti nije navukao na *slow motion*, naći posla i kao pisac, pače i sa-

vjetnik za mnoga od morskih pitanja. Dogovorili smo partencu za jedan od svibanjskih utoraka, želeći pet dana krstariti u vodama sjevernog Jadrana, a kad nam plovidba dodije zabavljati se penjući se nekim od otočnih visova. Rečeni utorak se, naravno, pomaknuo koji dan kasnije, ali od cilja odustajali nismo. Za početak, naumili smo iz Klimna skoknuti do Beloga na Cresu i uživati u svijetu bjeloglavih supova, a dalje kako nas more nanese.

Jasno da je na startu počelo naopako: te večeri kad smo se skupili u Klimnu zapuhala je bura, kao iz one pjesme o Ivanu Klakaru kojemu se potopio brod. S takvom burom smo legli, goropadnica mrsila nam je snove i ista takva rospija svirajući iznad

nas u sartijama dočekala nas je kad smo krmeljavih očiju isturili glave iz kabina i susreli se u salonu *Mirabai*. I što sad? U Beli gdje puše još i gore? Svaka čast supovima, ali nisu li oni – lešinari?

Dan prvi

(trebao je biti utorak, a ispao je petak, doduše ne 13., ali zato burni)

Nije trebalo dugo da uvidimo kako se izjalovljuje prognoza našega meteorologa Marka Vučetića i s njom naša nada da će bura oko podne pasti. Baš tada je bila najluđa, a radio je javljao o zaus-tavljenom prometu na Sv. Roku i Krčkom mostu, zakračunatom za vozila prve kategorije.

“Mi nismo kamion, a nismo ni autobus”, rekao je

Ranko i *Mirabai* je jedina tog jutra promolila nos iz sigurnosti Klimna. Već kod lateralne oznake dobili smo desetak refula po nosu (najjači izmjereni imao je 56 čvorova), a onda je nekom palo na pamet da buru zaskočimo lukavošću. Pustimo je da se izbjesni na moru, ali je zaskočimo na kopnu. I tako smo prvi dan *Mirabai* vratili u porat, umjesto brodarica navukli gojzerice i uputili se u brdo do najviših krčkih visova. Potegli smo tog popodneva najprije do Velog vrha i tamo na 541 metar iznad mora onjušili buru. Vonjala je na smilje i bosilje i puhala je takvom žestinom da smo joj se prepuštali razigrani kao mala djeca, puštajući da nas drži dok smo se nadvijali nad panoramu otoka (ja s puno manje povjerenja od Sunke i Ran-

ka). I taman kad smo pomislili kako osim stoke sitnog zuba iz dvopapkarskog soja i nas na toj visini nema nikoga, naletjeli smo na Pelikane. Nije to bilo jato onih čudesnih ptica golemih kljunova, riječ je o simpatičnoj obitelji iz Samobora: ćaća Zoran i mater Nina s dva djeteta, Jankom i Janom, plus kujica Kana. Bili su tu i njihovi prijatelji, dobri skiper Marko i Petra. Baš si mislim kako smo se možda u Zagrebu mimoišli mali milijun puta i ne pogledavši se, a ovdje na Velom vrhu ne samo da smo si poželjeli dobar dan nego smo se začakulali kao da oko nas ne brije tridesetak čvorova s velebitskog ventilatora.

Pokazalo se da s Pelikanima dijelimo puno više nego što je guštanje u pentranju po buri. Zoran i Nina vlasnici su male čarterске tvrtke *Makrocruise*, po mnogočemu pionirske u Hrvata, a i šire. Brodove iznajmljuju prvenstveno onima koji od sveg mesa najviše vole ono od biljaka. I oni su krenuli na more, i njih je u Puntu zarobila bura, i oni bi sutra isplivali.

Pričali smo tako i šetali, a Mladen nas je u potrazi za još jednom, pa još jednom fotografijom odveo do Obzove, najvišeg vrha na škoju (viši je od Velog vrha samo dva metra, ali do njega morate hodati još dva kilometra), a onda smo u potrazi za novim panoramama završili na kotama iznad Baške – sve u svemu pet sati hoda.

Kako su Pelikani pristalice ekobiotike, ili po naški – jedi ono što ti nudi kraj u kojem si, mi smo tu ideju odmah isprobali na licu prvog proplanka. Nabrali smo si pune kape kadulje od koje ćemo načiniti sok i čaj za djecu i odrasle. Kad smo se spustili do mora, već sa smirajem Sunca završismo u Puntu u Zoranovoj *Jani*, Bavariji 37 Cruiser, i okupismo se oko makrobiotičke trpeze s koje ponijesmo nove okuse, a neki od nas i dragu spoznavaju da je i vino, a ne samo sok od kadulje – makrobiotika. Kad nam je novo prijateljstvo tako dobro krenulo, nije bilo druge nego nastaviti ga i pao je dogovor da sutradan isplivljavamo kao flota, oni iz Punta, mi iz Klimna. Mjesto susreta čista makrobiotika – Lubenice. Bar sam tako mislio.

Dan drugi

(subota, za koju nam se činilo da je srijeda)

Koga u ranu zoru nisu u jednom trenu probudili alarmi četiri mobitela koji i mrtve tjeraju na jutarnju gimnastiku, taj nema pojma što je jeza.

Ali već pogled kroz fileštrin kabine otjerao je zlovolju: bura je kalmala i nije trebalo dugo da pravu usmjerimo prema ona dva luka razvučena između kopna i Krka kao dva galebova krila. Malo tramuntanice što nas je tamo dočekalo taman nas je umilo, a uskoro su nam se javili i Pelikani. Kako smo kao ranoranioci u odnosu na njih imali sat i pol fore, lagano smo se gingolavali uz zelenu cresku pastoralu. Onda je netko zaželjevši se urbanih vizura predložio kavu u Cresu. Tako smo skrenuli s puta, kavu nismo popili, ali smo na rivi okupanoj u podnevnom suncu pred prvom linijom kuća okrenutih portu zatekli onaj ni od koga pisan i režiran, ali uvijek nanovo prijemčiv teatar maloga mista. Na jednoj strani porta Slavonci zaostali od prethodne noći pjevše ljubavne pjesmice, na rivi začarani nostalgičnim zvukom njihove harmonike dvoje fureštih plešu valcer, ljudi se zaustavljaju i gledaju ih, s duge strane mladenci se slikaju još uvijek topli i nesvjesni onoga što su trenutak prije potpisali, a mi već partijemo ostavljajući ih da bez nas igraju svoje priče u koje smo se tren prije upleli naoružani smiješkom i fotoaparatom.

Prvi put dolazim u Lubenice s mora i čim smo zamakli iza punte nakon koje se to čudno mjesto nazrije poveselim mu se kao što se na pjaci maše dragoj osobi. Tu nas već čekaju naši novi prijatelji. Vežemo se uz njih na sidru u vali sv. Ivan u kojoj je dubine dovoljno, ali ne dao vam bog da brod u njoj ostavite za juga, jer otvorena je za taj vjetar kao naivac za pretvorbu.

Zajedno se hladimo, pa grijemo na oblucima plaže, pod skutom mjesta za koje je u toj vrućini teško povjerovati da mu ime dolazi od rimskog naziva Hibernicia (od *hibernus*, što će reći zimski). Mi se od prve priklanjamo srednjovjekovnoj legendi po kojoj Lubenice nemaju veze ni s angorijama (vrsta lubenice) nego su zapravo – Ljubenice. To ime dobile su nakon što su s hridina s kojih se more na obzoru doima kao vječnost zauvijek otplovili bezimni creski Romeo i Julija. Penjemo se razbijeni u grupice, tko prećicom tko naokolo, sve dok se ne skupimo na malenom lubeničkom trgu, najvišoj pjaci (378 metara nadmorske visine) svih hrvatskih otoka.

“Kad god se popnem s mora do Lubenica, uvijek me dočeka nešto lijepo”, kaže mi Ranko, koji je uzbrdo na leđa uprtio četverogodišnju Janu.

Izlet do Lubenica završio je pravim dječjim tulomom; glazba na tulumu bijaše primjerena, kao dar Janku za višestruko gondoliranje od broda do žala svirali su Stričeki i gljive, inače jedan davni, ali pravi bend barbe Maxa Juričića

Ovaj put za Ljepotu se pobrinula skupina nje-mačkih školaraca; unišli su u crkvicu svetoga Antona, posjeli u klupice i troglasno zapjevali neke pjesme svoga naroda o Bogu i ljudima. Nismo razumjeli ni riječi, ali činilo nam se da su ih stara i skromna crkvica i ona dva svetačka kipića prigrlili dopuštajući im da se na valovima glazbe zagrlje s vremenom kad su ljudi jedni drugima bili – susjedi.

Danas u Lubenicama živi tek dvadeset stanovnika, ali energija oko koje su okupljeni nije se mijenjala od davnina. Lubenice su u svakoj pergoli, sularu i svakom drugom detalju te pučke građevinske igre priča o uzajamnosti i upućenosti čovjeka na čovjeka. Radovalo nas je zato kad smo na rubu koncentričnog kruga mjesta u nekadašnjoj školi pronašli mali muzej o kojem skrbi Centar za održivi razvoj Ekopark Pernat. Jedan od njihovih ciljeva je i upis Lubenica u svjetsku kulturnu baštinu UNESCO-a. Za naše memorijske kartice ne moraju se brinuti, u njima je to mjesto ni na nebu ni na zemlji upisano dok god je struje u moždanima.

I taman kad smo promislili da ćemo ovaj dan čite zajedno sa suncem utrnuti u noći u kojoj ćemo se lagano brundajući na motor dovući do uvala Bijar nadomak Osora, bura se poput zaboravljene dragane nanovo vratila i u tren nas onako pospane razbacala od prove do krme. Trebalo se nagoditi s njenih 30 čvorova što su nam puhnući za vrat tamo negdje iza Tihe vale. Pod nebom posutim zvijezdama padalicama zajedrili smo kao da smo se uputili na kraj vremena – u stari rimski porat, luku sigurnosti i spasa, uvalu Bijar. Dok je Mladen zadnjim gropom vezivao *Mirabai* za stari austrijski garofulin, ja sam tonući u more snova razmišljao kako su se na ovoj điti skupile sve moguće kombinacije. Em smo obitelj (Pelikani), em smo ekstremisti (Sunka i Ranko), em dva sijeda vagabunda (to kao Mladen i ja), em je tu dama, mlada i sama, pa skiper dobar i mudar kao vojak Švejk i daka-kana, kujica koji mjesec prije udomljena iz sirotišta za pse. Svatko ima svoju priču, a opet se družimo kao da se znamo iz prijašnjih života, najviše guštajući u djeci. Nema s Jankom i Janom muke iako im je ovo tek druga đita, imaju energije na bacanje, toliko da Janko na svakoj štaciji inzistira da bude gondolijer u bajbotu. A Jana, ta pak šarmira i najokorjelije skeptike kad

su djeca na brodu u pitanju. Sretan je narod koji ima ovakvu omladinu, rekao bi jedan iz prošlog svršenog vremena.

Dan treći

(sasvim sigurno bijaše to nedjelja)

“Jeste li za kajganinu?”, viče s druge palube tata Pelikan.

“Mislite kajganu?”

“Kajgana je od jaja. A ovo je kajgana *à la* Nina, dakle kajganina”, objasni mi Zoran i dok nam je pružao četiri tanjura odmah ispali i recept jela koje u konačnici miriše na pržena jaja, a da nijedno potencijalno pile nije zato platilo glavom. Elem, skuhatu palentu oliti puru, na ulju prepržite luk i češnjak, na to bacite dimljeni *tofu* (kin. *doufu*, tzv. sir o soje), pa kad se zaprži na to hitite puru, malo zamiješate i servirate s osmijehom.

Kalorije su nas pukle intravenozno, u pet minuta otpetljali smo brodove i s burom u leđa zavezli ih pred Osroski zaljev, propustili one iz smjera Nerezina, u kanalu mahnuli mostaru Josi Ivčiću, nantankali gorivo pred Nerezinama, vezali se u portu i – bježe u brda.

Osorčica nam je nad glavama, do njena vrha ima oko ure penjanja za koje ne trebate biti divokoza. Dovoljna je volja da se gore na vrhu Sv. Mikula u crkvi zahvalite svecu kojeg su u našoj mladosti zvali Djedom Mrazom. Tu s vrha Osorčice sv. Niko sa 547 metara nad morem ima dobar pogled na sve nas mornare s koje god strane prilazili: oko njega kruže i Cres i Lošinj, i Unije i Susak... Gore na malom platou susrećemo Maju i Jelenu, sad se više ne mogu sjetiti koja je koja, ali nije mi ni važno, u mojoj glavi ionako će ostati zapamćene kao blizankinje iz iste priče. One žure doma u Sloveniju, a mi se skupljamo, prebrojavamo, zezamo i divimo đaku prvašiću Janku koji se s nama pentra, iako mu već malo ide na živce što smo više planinari negoli mornari.

Ali eto nas već dolje, bez motora grlimo buru jedrima, dok nas nadomak Ilovika ta stara vjerolomnica nije ostavila same, ali samo na tren. Ne znam tko je prvi u daljini na hrptiću vala spazio krivulju peraje, ali znam da smo sljedeći sat nadomak Ilovika uživali u igri skrivača s obitelji dupina. Znali smo da smo mi u njihovom domu pa smo motor stišali na minimum, isukali fotoaparate i škljoc na desno, škljoc na lijevo – hm, a gdje su sad... Evo ih pod provom! Vidi ovoga kako nas

gleda, izbacio je glavu izvan mora i lukavo nas studira. Misliš da nam vjeruje?

Tko zna dokad bismo mi tako u krug za njima – poštujući pravila pristupa, nikad im ne sijekuci put i uvijek se držeći na za njih sigurnoj udaljenosti – da se sunce nije umočilo u tintu sumraka i potjeralo nas na ilovičku rivu. Valja nam se odužiti Pelikanima za kajganinu, naš je adut Mladenova paštašuta s tikvicama. Kome paše, tu je i “mens sana in malvasia istriana”.

Dan četvrti

(ponedjeljak ili dan kad su odlepršali Pelikani)

Ima li išta ljepše negoli probuditi se prvi na brodu, pogotovo ako vam s druge strane kabine sniva glava koja kao da je zaostala od vremena kad je Juraj Dalmatinac klesao glave šibenske katedrale, mislim naravno na Mladena. Nikakvo šuškanje, nakašljanje, namjerno zapinjanje i rušenje stvari nije taj spomenik kulturne baštine pomaklo iz stanja u koje se sam stavio prošle noći, a kako su njegovim stazama zabrazdili i ostali članovi *Mirabaine* posade, nije mi bilo druge nego sam se prošetati portićem. Sva sreća, kad sam se vratio, na *Jani* su već svi bili na nogama, štoviše svi su bili voljni za jutarnju čakulu.

Doznah tako da su se Nina i Zoran makrobiotike dohvatili kad su im opake bolesti napale rodbinu. Najprije su kuhali za njih, a onda su se sami navukli na tu kuhinju “velikog života”, što je doslovan prijevod latinske složenice od *makro* i *bios*. Kako Zoran i Nina obožavaju ploviti, vidješe ubrzo da po usvajanju nove prehrabene navike na moru sve češće ostaju gladni. Odatle do ideja o čarteru koji bi se posvetio makrobiotičarima, ali i svima koji se hrane na drugi način, nije prošlo dugo. Danas u čarteru *Makrocruisinga* plovi osam jedrilica na kojima se nudi posebna vrsta prehrane, s certifikatima organskog zdravog uzgoja.

“Malo mi je bedasto da svu tu hranu nabavljamo iz Bjelovara gdje postoji farma s certifikatima, a da na obali na svim tim divnim otocima nitko ljude nije zainteresirao za takav način uzgoja hrane, bez pesticida, herbicida i umjetnih gnojiva. Naravno da bismo voljeli kad bismo ovdje na Iloviku kod neke bakice mogli kupovati zelje ili neke druge proizvode za koje bismo klijentima mogli jamčiti kvalitetu”, kaže Nina.

U planovima o plovidbi za velikim životom Nina i Zoran ne staju samo na prehrani, nego ljude že-

Dva sveca u 547 metara nadmorske visine: za samo tri sata zamijenili smo prostranstva s vrha Sveti Mikula na Osorčici za veselje s dupinima nadomak otočića Sveti Petar

le pozvati na totalni zagrljaj sa sredinom u kojoj plove. Zato bi htjeli ponuditi puno više od uobičajenog čartera – uz jedrenje i programe bicikliranja, jahanja, kao i upoznavanja povijesnih i živih kulturnih i prirodnih posebnosti akvatorija.

“Brod je pravi katalizator međuljudskih odnosa. U dva dana jedrenja na tom malom prostoru ispliva mnogo toga što na kopnu ostaje neotkriveno. Baš na brodu čine mi se idealnim radionice o umijeću kvalitetne komunikacije među životnim, poslovnim ili tek plovidbenim partnerima”, uključuje se skiper Marko. Marko je jedrio kao kli-

nac u optimistima riječkoga 3. maja, potom je završio pomorsku, plovio na trgovačkim brodovima, zatim se zaljubio u remorkere, a onda se potpuno okrenuo eko plovidbama i planovima sa svojim brodovima.

Uz tu čakulu nismo ni primijetili da smo uplovili u Veli Lošinj, u kojem smo namjeravali doznati nešto više o našem novom prijatelju iz Lošinjskog rezervata dupina.

“A to vam je sigurno Faccia!” kaže nam Nikolina Rako, jedna od triju sposobnih i simpatičnih dje-latnica Udruge Plavi svijet koje u Velom Lošinj

vode poslove vezane uz rezervat, proučavanje i zaštitu dupina. Baš u trenutku kad smo se začakulali s Majom Nimak iz Novoga Sada, koja se u dupine zaljubila kao curica, a sad već u Engleskoj završava specijalizaciju s temom iz života dupina, u lijepo uređen edukacijski prostor utrčao je cijeli jedan razred učenika iz Crikvenice pa smo zajedno s njima doznali sve što smo oduvijek željeli znati o našoj braći s perajama, a nismo se usudili pitati...

Nema smisla na ovom mjestu pričati sve što vam Jelena Jovanović može puno živahnije ispri-povjediti kad sami navratite u Lošinj, a morate svakako. Do dolaska u Lošinj vježbajte glasati se kao dupin. Začepite nos, zatvorite usta, pa pokušajte ispustiti glas “O”. Možda i vama jednoga dana kad zaplovite oko Lošinja pred provu iskoči Faccia i ispri-povjedi vam priču o tome kako su dupini zapravo ljudi koji su se, vidjevši da im na kopnu i ne ide baš najbolje, u potrazi za boljim svijetom – vratili u more.

Sunce i umor od prethodnih dana učinili su svoje pa dok je pola ekipe odabralo kupanje i kunjanje u hladu, Mladen, Petra, Sunka, Ranko i ja zaputismo se biciklima prema Mediteranskim mirisnim vrtovima što ih je na rubu Maloga Lošinja, na samom skretanju za Čikat osmislila Sandra Nikolich, dama kakvih je malo s ove, a siguran sam i s one strane Jadrana. Sandra je prije desetak godina radeći kao turistički vodič i animator primijetila kako turisti traže puno više od sunca i mora i kako to više ne znači luksuz nego naprotiv nešto potpuno drugačije. Počela je tako pripremati susrete u kojima ih je upućivala u čudetni i mirisni svijet lošinjskog samoniklog bilja. Za deset godina na terenu u vlasništvu grada dobila je koncesiju i uredila svoje Mirisne vrtove, pravu oazu Mediterana. Kadulja, buhač, mravinac (origano), majčina dušica (timijan), brnistra, smokve, masline, mirta, sve to cvjeta i miriše u Sandrinom vrtu i iz stađuna u stađun boji ga sad ovom sad onom bojom.

“Priroda vam za ove dane s kraja svibnja nudi mirtu, koju obožavam”, govori mi Sandra i nudi nas sokom od metvice koji u tren gasi žeđ i smiruje nas dok se opuštamo u hladu eko kućice podignute u stilu prvih lošinjskih pučkih zdanja. “Vrt traži puno truda, ali interes koji za njega pokazuju ljudi daje mi nove poticaje. Eto baš ove godine naš đardin inicirao je zbivanja nazvana

Maslina iz luskoga Getsemanskog vrta starija je od nas četvero zajedno što smo udruživši ruke uspjeli opasati njeno deblo

Mirisi i okusi Lošinja, namijenjena prvenstveno turistima izvan glavne sezone”, kaže Sandra dok nas vodi kroz vrt i pokazuje svaku od tridesetak vrsta bilja.

Inače Sandra je pasionirana windsurferica, pa kad vam, ako je to uopće moguće, ponestane tema o biljnom kozmosu Mediterana, slobodno s njom zapodjenite razgovor o vjetru. Ta mirisi bez vjetra bili bi kao prijatelji bez susreta.

A baš te večeri negdje između Lošinja i Cresa morali smo se rastati od naših dragih Pelikana. Janko mora u školu, Jana u vrtić, tata i mama na posao, a Jana od 37 stopa u marinu u Puntu. Mornari su jaki ljudi pa smo i mi glumili strogoću, a zapravo nam je svima bilo milo što smo u ta tri dana od Veloga vrha do pučine sklopili nešto za što bi u ovim prigodama notorni Bogart iz Casablance rekao kako je to “početak jednog divnog prijateljstva”. U to ime Janko je ispisao tekst za našu poruku u boci, a ako je tko od vas nađe i pošalje u našu redakciju, u čast ovog i svih drugih morskih prijateljstava dobit će na dar godišnju pretplatu za *More*.

Ako vas ipak zanima kamo smo se te blage večeri bez vjetra uputili i gdje akoštali, to ćete morati upitati neke od članova posade *Mirabai*. Ja samo znam da je vrećica pod kušinom s lavandom iz vrta gospoje Sandre učinila svoje. Kad sam se pro-

budio već smo bili vezani, a gdje – e odgovor na to pitanje mogao je čekati do sutra.

Dan peti

(utorak ili bura je ljubomorna cura)

“Ala, ustaj i pomoli se, na svetoj si zemlji!” brunda mi nad glavom čovjek koji je utekao ispod škarpela Jurja Dalmatina. Kažem mu da bih s obzirom na to da me on budi prije rekao da smo u kakvoj Boccacciovoj noveli negoli raj. Kaže, na njega su kao djelovali razgovori s Pelikanima, pa nas je doveo u Lun na Pagu, točnije vezani smo u njihovom portu Tovarnele. Lun, objasnit će još, suprotno očekivanju ime nije dobio po mjesecu nego po punti koja je *lunga*, hoće reći duga, a u njemu je čudo jedno dobrih i mirnih ljudi. Rabljani ga zato zovu “svetom zemljom”. Bit će da je to zato što je iz Luna sva sila svećenika, među mnogima onaj blagi i mudri šibenski biskup pokojni Srećko Badurina. U kući biskupovog nećaka Ive i žene mu Lidije kupujemo prvorazredni paški sir i kušamo ulje od divlje masline, a onda nas sin im Bere vodi kroz stare maslinike. Svako stablo u tom paškom Getsemanskom vrtu priča je za sebe i mi već nakon što smo učinili prvih stotinjaka metara u Kanat (neograđeni dio) shvaćamo da smo u živoj galeriji skulptura. Mladen i Ranko suču fotoaparate i tjeraju nas da se grlimo s masli-

nom (zasigurno, kažu, najširom na Mediteranu), a onda zastaju sami sad pred deblom čiji izraz podsjeća na lice ovog ili onog političara. Bere priča kako su nekad stari Lunjani obilježavali masline i te su se oznake prilagođavale kako su se familije umnožavale do sadašnjih 120 duša koliko ih živi u Lunu. Dogovaramo naš dolazak na buduću berbu divljih maslina, a Mladen obećava akciju e da bi stoljetne lunske masline i maslinik država zaštitila kao posebno vrijedan krajobraz. Na povratku zaigrani za priču o zdravoj hrani u portu kod Elvire i Ivana Baričevića, maslinara i medara, kupujemo med (od čega nego od kadulje) i uživamo u pogledu na vrt u kojem nema što nema, a sve je makro i biotično.

A onda koju valu dalje pripremamo i uživamo posljednji zajednički objed i uz zelenu kulisu Raba žurimo prema Klimnu, mjestu gdje je prije pet dana počela ova dita. Pet dana? A čini nam se da smo na *Mirabai* ostali od prošle godine.

P S. Da ne bi ispalo kako nam je plovidba bila ka ulje (maslinovo ekstra vergine), za kraj nas je u Vinodolskom kanalu dok smo se provlačili između dviju nevera opalilo u nos 40 čvorova stare ljubomornice bure. Trajalo je to toliko da shvatimo kako je plovidba krug i da se sjetimo zahvaliti moru što nam je ipak veći dio dite bilo naklonjeno. 🐚

Med je degustiran tek koji metar od mjesta kupnje, sir familije Badurina isto tako (gore), Sandra i lavanda, tek kao mamac da mirise iz njenih lošinjskih vrtova potražite sami